

เรื่องเล่า “การบริการด้วยหัวใจความเป็นมนุษย์”

“ครอบครัวของนาง”

“คุณหมอ ผัวหนูติดคุกแล้วเด้อ พี่นถูกหลอกไปจนขอให้พวกลักสายไฟ พี่นบ่อสู้เรื่องดอก เอาซาเล้งขายของหนูนี้แหละไปจน ได้เงินจากเขาสองร้อย เข้ามาตำรวจจะมาจับพี่น เขาเสียดาแปดพันค่าประกัน หนูบ่อมีเงินดอก เงินซื้อเขาจะยังสิบ่มีเงินให้หลานไปโรงเรียนกะสิบ่มี ของกะไปขายบ่อได้ค่าเช่าบ่อมีให้เขา” “หลานหนูพี่นกะดิพี่นชอยหนูไปขายของยามว่างแต่ตอนนี้ไปโรงเรียนกะต้องໃ้เงิน ส่วนพี่นนั้นกะปล่อยพี่นไว้ในคุกนั้น หละหนูบ่อมีเงินไปขายพี่นดอก ถ้าไปกะต้องให้เงินพี่นไว้ใช้หน้า กะว่าสิบ่มีไว้ฮั้นหละพี่นสิได้หลายจ้านา” หญิงสาววัยกลางคนรูปร่างอวบอ้วน สวมเสื้อผ้าเก่าๆ พุดไปน้ำตาเริ่มไหลมาเป็นทางพร้อมมือเช็ดน้ำตาเป็นระยะ

“นาง” คือชื่อของหญิงวัยกลางคนที่ทลโรคหอบหืดมาตั้งแต่เป็นสาว เนื่องด้วยตอนเป็นสาวเธอทำงานเป็นนักร้องในคัับที่ต้องสูดลมควันบุหรี่อยู่ทั้งคืน ยังจำได้ว่าครั้งแรกที่ทีมเยี่ยมบ้าน ได้ลงเยี่ยมบ้านเก่าที่ฝาบ้านยังไม่ครบสี่ด้านเราพบเห็นรูปถ่ายหญิงสาวรูปร่างสเลนเดอร์หน้าตาสะสวยใส่ชุดนักร้อง นางบอกว่าเป็นรูปเก่าของเธอ ทีมงานเราเองหน้ากันเล็กเล็กเพราะอดีตมันต่างกับปัจจุบันมากมาย ชีวิตของเธอผกผันหลังได้สามีคนศรีสะเกษ สามีเธอคิดให้งานทำงานทำการไม่ได้ ญาติพี่น้องไม่มีใครเอา จนต้องย้ายจากกรุงเทพกลับมาทำงานรับจ้างที่อุบลบ้านเกิดของนาง หลังจากนั้นชีวิตที่เคยรุ่งเรืองก็ค่อยๆด้าลงเรื่อยๆ นางต้องมาทำงานรับจ้างทั่วไปโรคก็ยิ่งรุมเร้าต้องໃ้ยาพ่นลูกเงินบ่อกินสเด็ชรอยด์บ่อ น้าหนักเริ่มขึ้นเรื่อยๆไม่เหลือทรวงตรงเดิม เบาหวานเริ่มติดตามมา สามียังคิดให้งานเริ่มมีอาการทางระบบประสาทหลอนอาละวาด ลูกที่เริ่มโตเริ่มเกรไม่เรียนหนังสือ บางคนหนีออกจากบ้านและกลับมาพร้อมมาทั้งหลานในหิ้งเลี้ยงดู นางพาสามีไปรักษาที่โรงพยาบาลพระศรีมหาโพธิ์ และโรงพยาบาลส่งเสริมสุขภาพตำบลใกล้บ้านแต่การรักษาก็ไม่ต่อเนื่องเพราะสามีไม่ยอมรับการรักษาที่จริงจังและยังดื่มเหล้าหนักจนสุดท้ายนก็ต้องปล่อยไปตามสภาพ ทุกครั้งที่ทีมมารักษาที่โรงพยาบาลส่งเสริมสุขภาพตำบลนางจะชอบเล่าเรื่องราวปัญหาชีวิตให้ฟังแต่น้อยครั้งมากที่จะมีน้ำตา ไม่ว่าจะปัญหาหนักหนาแค่ไหนนางก็ยังเล่าไปมีรอยยิ้มไปด้วยทุกครั้งมากที่สุดก็น้ำตาคลอเบ้า ครั้งนี้อาจจะเป็นครั้งแรกที่เห็นน้ำตาที่ไหลเป็นทางของนาง “หนูบ่ออยากขอเงินไปคุณหมอ หนูเฮ็ดงานได้ออยู่ หนูขายเสื้อมือสองแต่ช่วงนี้บ่อมีเงินไปจ่ายค่าเช่าที่เขาป่าข้างบ้านพี่นกะชวนไปขายเสื้อหน้าวัดพระพี่นบ่อคิดค่าเช่าจ้า” นางไม่ได้เอ่ยปากขออะไรจากทีมงานเลย น่าจะคาดหวังเพียงได้ระบายความทุกข์เศร้าในใจ ทีมงานเราใช้เวลาหนึ่งสัปดาห์ในการขอรืจากเสื้อผ้าเก่าที่สภาพดีพอจะจำหน่ายได้ บางท่านก็บริจาคเสื้อใหม่ถอดด้ามหลายตัว และนำมามอบให้ทีมในการออกตรวจผู้ป่วยที่โรงพยาบาลส่งเสริมสุขภาพตำบลในครั้งต่อมารวมได้ 4 กล่องใหญ่ๆ นางรับของด้วยรอยยิ้มแสดงความขอบคุณ ทีมงานสุนรคอยฟังผลประกอบการ ผ่านไปหนึ่งสัปดาห์ นางแวะเข้ามาแจ้งข่าวด้วยหน้าตาอึมเข้ม “หนูขายได้หลายอยู่เด้อคุณหมอ หลายคนสงสารหนูพี่นมาช่อยซื้อ พี่นมักกินหลายๆ เมื่อบานหนูกะไปขายแล้วเด้อให้เงินพี่นไว้ใช้ซื้อข้าวหน้าสองร้อยพี่นขอพี่นว่าข้าวในคุกบ่อพอกิน (ฮ่วย!!!!) ลูกไปขายพี่น พี่นว่าพอบอกอยู่ในนี้พอบ่ออยากเหล้าแล้ว หนูจิตใจหลายหลานหนูกะได้มีเงินไปโรงเรียนแล้ว ขอขอบคุณพวกคุณหมอทุกท่านหลายๆเด้อจ้า”

“นาง” ถือเป็นอีกหนึ่งคนที่ได้รับการดูแลในหน่วยบริการปฐมภูมิที่ถือว่าการบริการที่ใกล้บ้านใกล้ใจ ไม่ใช่แค่การรักษาการเจ็บป่วยทางกายแต่ผนวกการเยียวยาทางจิตใจและเห็นคุณค่าความเป็นมนุษย์ สนับสนุนในสิ่งที่เขาทำได้ดีให้เขาได้ทำต่อไป การได้ดูแลนางไม่ใช่เพียงการที่เราได้ให้เงินอย่างเดียว เรายังได้เรียนรู้จากนางหลายๆอย่างด้วย นางสอนเราเรื่องความอดทน ไม่ย่อท้อ การมองปัญหาในแง่บวก ความรักในศักดิ์ศรีตัวเอง และความผูกพันรั้นในครอบครัว แม้ว่าวันนี้เราจะดูแลได้เฉพาะนาง ยังไม่สามารถดูแลสามีและคนในครอบครัวของนางด้านสุขภาพได้เต็มที่ เรายังคาดหวังว่าเราจะยังมีโอกาสในวันข้างหน้าและครอบครัวผ่านเรื่องราวและการเรียนรู้ครั้งนี้ไปแล้ว

พญ.ศิริลักษณ์ นียกิจ